

[Per Federspiel.]

kunne drage den konklusion, at medens de seks i kraft af deres stærkere system, deres mere intense samarbejde har kunnet forøge deres økonomiske vækst, har den samme udvikling ikke kunnet gøre sig gældende i den løsere organisation, som man hidtil har valgt at stå i uden for de seks lande. Jeg tror, dette vil understrege rigtigheden af den beslutning, den høje regering nu har truffet.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at han til en vis grad endnu delte de samme betænkeligheder, som også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ved forskellige lejligheder har givet udtryk for i forbindelse med en dansk indtræden i fællesmarkedet. Det glædede mig at høre, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup ligesom jeg var tilbøjelig til at mene, at de betænkeligheder, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har næret ved den sociale harmoniserings virkninger, arbejdsmarkedets åbning, den frie bevægelighed af arbejdskraften, vil vise sig anderledes i praksis end efter en streng læsning af Romtraktatens bogstav.

I øvrigt vil tinget jo få lejlighed til gennem det udvalg, der foreslås nedsat — og dette forslag kan vi tiltræde — at gøre sig bekendt ikke blot med indholdet af de forhandlinger, der skal føres med de seks, men også med udviklingen inden for de seks, der vil kunne give os et og andet fingerpeg om den omstillingsproces, der selvfølgelig må foregå og til stadighed må løbe videre under forberedelserne til den danske indtræden i fællesmarkedet.

Fra anden side har man næret betænkeligheder ved den suverænitetsindskrænkning, som Romtraktaten forudsætter. Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for de bemærkninger, han fremsatte om dette spørgsmål i går. Det er indlysende, at ethvert forpligtende internationalt samarbejde må medføre, at de deltagende lande pålægger sig selv visse begrænsninger i deres handlefrihed. I praksis har det vist sig, at forskellen mellem på den ene side de organisationer, hvis organer på papiret er udstyret med overstatslig myndighed, og på den anden side de organisationer, i hvilke der kræves enstemmighed, for at beslutninger kan føres ud i livet,

er langt mere teoretisk end praktisk. Jeg er meget glad for, at den højtærede udenrigsminister understregede denne erfaring. I vort århundrede, hvor de store og kapitalstærke stater kan disponere over praktisk talt ubegrænsede magtmidler og alene holdes i skak ved, at andre råder over tilsvarende magtmidler, så man kan sige, at freden opretholdes ved frygten for, at en ensidig benyttelse af disse magtmidler kan udløse gengældelsesaktioner med fare for total tilintetgørelse, har en lille nation kun en eneste mulighed for at sikre frihed og selvstændighed, nemlig at slutte sig sammen med andre i forbund og lægge sin såkaldte suverænitet sammen med andres i en fælles pulje i fælles interesse uden derved at miste sin nationale identitet. Dette gælder på det politiske område på samme måde som på det økonomiske område, hvor jo også en enkelt stormagt ved sine økonomiske dispositioner vil være i stand til at forårsage kaos på et enkelt marked, hvis ikke dette er sikret mod den slags overraskelser ved en økonomisk alliance. Friheden sikres ikke ved en nok så højroestet hævde af et dogme om den nationale suverænitet, når denne ikke respekteres. Dette havde vi rigelig mulighed for at erfare under den sidste verdenskrig. Til gengæld har vi efter verdenskrigens afslutning på talrige områder kunnet konstatere, i hvor høj grad vor sikkerhed er blevet forøget ved, at vi sammen med ligesindede nationer har kunnet forene vore fælles interesser under et fællesskabs vilkår.

Den højtærede udenrigsminister gjorde i går med forfriskende realitetssans rede for det nederlag, EFTA-planen havde lidt, for så vidt som EFTAs hovedformål havde været at bane vej for broslagning mellem de seks og de syv; jeg har aldrig kunnet lide det ord broslagning — for det, man bør foretage, er i realiteten at kaste grøften til. Den højtærede minister anvendte ordet „den brede europæiske løsning“ i en række forskellige variationer, således at dette ord „brede“ efterhånden begyndte at hænge den højtærede udenrigsminister ud af halsen, ganske som det længe har hængt os andre ud af halsen. Det erkendes, at der ikke er anden mulighed end at betræde den samme snævre og vanskelige vej, som de